

20. 7. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Ochrana soukromí nad zlato III.

Ve svých textech již několik let rozebírám otázku ochrany soukromí, které může být narušováno instalovaným kamerovým systémem. Již v minulosti jsem například řešil rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také jen "Úřad") při instalaci takového systému v prostoru hotelu,[1] případně ochranu práv fyzické osoby, která se takto snažila chránit svůj dům před opakovanými vandalskými útoky.[2]

V polovině června 2016 si Úřad pro ochranu osobních údajů a ochránci soukromí obecně připsali velkou výhru, neboť Nejvyšší správní soud[3] rozhodl v rozsudku[4] o kasační stížnosti právě Úřadu pro ochranu osobních údajů tak, že zrušil předcházející rozsudek[5] Městského soudu v Praze a věc vrátil.

O co konkrétně šlo? V celé věci se jednalo o mediálně poměrně sledovanou kauzu, kdy bylo pachatelem odcizeno elektrické kolo v hodnotě asi 50 000 Kč a ve snaze kolo co nejrychleji nalézt poškozený kromě toho že kontaktoval polici, tak také vyvěsil na sociální síť Facebook po dobu šesti dnů fotku zachycující průmyslovou kamerou zloděje přímo při činu. Díky této fotografii a jejímu mnohonásobnému sdílení mezi množstvím lidí se podařilo zloděje dopadnout a kolo se vrátilo zpět provozovateli obchodu.

Celá věc ovšem nemá šťastný konec, neboť pachatel a logicky i Úřad považovali postup provozovatele obchodu za protiprávní a paradoxně narušující zlodějovo právo na ochranu soukromí, kteréžto neměl pozbyt ani svým trestným činem. Zveřejněním obrazového záznamu (fotografie) z kamery zachycující tuto osobu podezřelou z krádeže porušil provozovatel obchodu povinnost stanovenou v ustanovení § 5 (1) f) zákona o ochraně osobních údajů a v souvislosti s tím měl již dříve oznámit svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému. Tím se dopustil porušení povinnosti stanovené § 16 téhož zákona. Oba spáchané správní delikty byly Úřadem "oceněny" pokutou ve výši 5 000 Kč.

Další postup ve věci, zejména u Městského soudu v Praze, pak probíhal ve více argumentačních rovinách, zejména se však jednalo o otázku, zda se jednalo o zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 e) zákona o ochraně osobních údajů a zda bylo přípustné toto zpracovávání i bez souhlasu subjektů údajů, neboť je to v daném případě odůvodněné nezbytnou ochranou majetku. Došlo ke shodě, že samotné zpracovávání neporušuje zákon, nicméně pouze v situaci, kdy je zabezpečeno, že zpracovávané osobní údaje získané kamerovým systémem nebudou dále šířeny či zveřejněny, tedy Úřad spatřoval hlavní pochybení ve vyvěšení fotografie pachatele na sociální síť, kde byla přístupná široké veřejnosti (ačkoliv to byl přesně záměr provozovatele obchodu, aby co nejvíce lidí přispělo k odhalení pachatele a navrácení ukradeného kola).

Z logiky věci plyne, že byla Městským soudem posuzována otázka proporcionality, ve smyslu vyvážení práva na ochranu osobních údajů subjektu údajů ve střetu práva provozovatele obchodu na ochranu vlastního majetku. Městský soud preferoval spíše ochranu majetku a zdůraznil, že je každý zásah do soukromí nutno posoudit ad hoc s ohledem na to, za jaké situace došlo ke zveřejnění osobních údajů (fotografie) a do práv jakého subjektu bylo/mohlo být zasaženo. Pachatel, který kolo odcizil, si musel být vědom svého protizákonného jednání a musel být srozuměn s tím, že jeho jednání je zachycováno kamerou v provozovně, která se netajila tím, že prostory jsou monitorovány.

Soud bral v úvahu i skutečnost, že během televizních přenosů je často možné vidět kamerové záznamy ve zpravodajských pořadech, které zachycují osoby právě při páchání trestné činnosti a zároveň tuto praxi Úřad nepostihuje.

Nejvyšší správní soud se však přiklonil na stranu ochránců soukromí v obou bodech, nejprve se vypořádal s námitkou, že veřejné vysílání záznamu osob páchajících trestnou činností například v televizních zprávách je běžnou a Úřadem nepostihovanou praxí jako ničím nepodloženým tvrzením, které se nezakládá na pravdě. Poté uvedl, že o tom, zda nějaká osoba skutečně něco odcizila, má rozhodovat pouze soud na základě podané obžaloby a nikoliv soukromoprávní subjekt a není možné nahrazovat či dublovat činnost orgánů činných v trestním řízení tak, že budou poškození sami zveřejňovat záznamy z kamerových systémů, tyto záznamy pak mohou být použity pouze pro předání právě relevantnímu orgánu činnému v trestním řízení, jinak dochází například k porušení principu presumpce nevinny.[6]

Výše uvedený test proporcionality vůbec nebylo na místě provádět, neboť v daném případě vůbec nedošlo ke konfliktu mezi právem na ochranu majetku provozovatele obchodu a právem na ochranu osobních údajů třetích osob, neboť zákon sám stanoví, kudy vedou hranice mezi právem na ochranu majetku a ochranu osobních údajů. Možnost ochrany majetku je již dostatečně "vyčerpána" možností instalovat a používat kamerový systém a předat jím získané údaje státním orgánům, jejichž úkolem je dopadnout pachatele a to i přes to, že z logiky věci bude toto dopadení obtížnější, než by bylo při zapojení většího množství osob například skrze sociální síť, což se v předmětném případě ukázalo mimořádně efektivní.

Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí opíral o předchozí judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu, přičemž tvrdí, že předmětná otázka byla v minulosti těmito soudy zodpovězena zcela jednoznačně. Bude zajímavé sledovat, zda v budoucnu budou podobné případy řešeny podobně, neboť logickými argumenty oplývalo i zrušené rozhodnutí Městského soudu v Praze, akcentující nepopíratelné právo poškozeného brát se o svá práva.

Mgr. Jan Metelka,
advokátní koncipient

[1] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[2] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[3] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[4] 3 As 118/2015 - 34

[5] 11 A 77/2012 - 38 (dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#)).

[6] V argumentaci Úřadu pro ochranu osobních údajů je použitý i jazykový argument, popisující, že se tyto kamery v angličtině nazývají CCTV (Closed Circuit Television), což je uzavřený kamerový

okruh, ze kterého nejsou a nemají být záznamy veřejně přístupné.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [Nepravomocné povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)
- [Stavebníci získávají od roku 2026 silnější pozici v soudních sporech o povolení stavby](#)
- [Novela zákona o spotřebitelském úvěru: zásadní regulatorní přelom, který změní finanční trh i praxi poskytovatelů spotřebitelských úvěrů](#)
- [Regulace cen taxislužby v roce 2026: co se mění a jaké mají obce možnosti?](#)
- [Jaké klíčové změny přináší návrh novely stavebního zákona?](#)
- [Nový zákon o zbraních a střelivu](#)
- [Novela zákona o pyrotechnice: likvidace profesionálů namísto zmírnění negativních vlivů](#)